

300

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

LEDEN 2018

Drazí farníci a milí čtenáři.

Vstupujeme do nového kalendářního roku v probíhající době vánoční, která nám přináší mnoho radosti, a zvláště tak potřebnou a důležitou naději, která nikdy nekončí a nemůže nikdy zklamat. A právě důvěru v Naději s velkým N potřebujeme nutně obnovit, když se podíváme na svět kolem nás, který žije jen ze svých lidských a mnohdy velmi iluzorních nadějí, které dříve či později zklamou a mohou přivádět člověka k malomyslnosti, a mnohdy až k zoufalství. Naděje je Božskou ctností, se kterou můžeme obstát vždy a za všech okolností i ty nejtěžší zkoušky našeho života a která nám dodává potřebnou pevnost a sílu čelit a odolávat všem překážkám, které se nám staví do cesty. Krásně to popisuje ve své encyklice o naději „Spe salvi“ emeritní papež Benedikt XVI.: „Vykoupení, tedy spása, nepředstavuje v křesťanské víře jen holý fakt. Vykoupení se nám dostalo tím způsobem, že jsme byli obdařeni nadějí, a sice takovou nadějí, na kterou se můžeme spolehnout a v jejíž síle můžeme čelit přítomnosti: tuto přítomnost, i v její namáhavé podobě, můžeme pak prožívat a přijmout, pokud nás přivádí k určitému cíli, pokud si můžeme být tímto cílem jisti a pokud je tento cíl tak vznešený, že je schopen ospravedlnit jakoukoliv námahu k jeho dosažení“ (Spe salvi 1). Naděje je zvláštním způsobem průvodkyní dobou adventní, tedy dobou očekávání příchodu Syna Božího, ale zároveň i jedinečnou silou při putování během celého našeho pozemského života. Pomáhá nám ve vytrvalosti, věrnosti a statečnosti, ale též i v důvěře, že se vyplatí zůstat za všech okolností věrný našemu Pánu a řídit se jeho příkázáními, i když se to zdá v dnešní době jako zastaralé, stereotypní a překonané. Naše naděje neleží v nějaké vzdálené budoucnosti nebo pouhé utopii o dokonalosti budoucího života. Naši jedinou, pravou a největší nadějí je sám Ježíš Kristus, který k nám sestoupil a přijal lidskou podobu. V jeho osobě se naplňují a potvrzují všechny starozákonní předpovědi a zároveň s ním již přichází Božský život, který mohou v plnosti prožívat všichni obyvatelé nebeského království, tedy svatí. V prvním listě sv. Petra čteme, že máme dát odpověď těm, kteří se nás ptají po důvodech naší naděje (srov. 1 Petr 3,15). Emeritní papež Benedikt XVI. odvozuje od této formulace velice úzkou souvislost mezi nadějí a vírou a konstatuje, že „naděje je ekvivalentem víry“ (srov. Spes salvi 2). Proto žít z naděje znamená pro křesťana žít z víry, která naději obsahuje a odráží. V listě sv. Pavla Soluňanům čteme, že „nesmíte truchlit tak jako ostatní, kteří nemají naději“ (1 Sol 4,13). Ano máme naději, a proto máme víru, ale to platí i opačně, protože máme víru, máme i naději. Papež Benedikt XVI. připomíná, že křesťanství není a nemůže být pouze poselstvím informativním, ale nutně performativním, tzn. přetvářejícím náš život. „Evangelium není jen pouhým sdělením čehosi, co je možné se dozvědět, ale jde o sdělení, které účinně působí, vytváří skutečnosti a mění život“ (Spes salvi 2). Ježíš Kristus živý Bůh sestoupil na zem jen proto, aby nám ukázal svou slávu a moc, ale aby dal svůj život jako výkupné za hřích a otevřel nám bránu věčnosti. On dal smysl lidskému životu, a proto mu dal i Naději. Velice krásným a úžasným příkladem naděje nám mohou být o vánočních svátcích Mudrci z východu, tradičně označovaní jako Tři králové, kteří se vydávají na dalekou cestu, aby se poklonili novému králi Izraele, který má přijít na svět. Vydávají se na cestu plnou nejrůznějších nástrah, jsou ochotni podstoupit a nést všechny obtíže s tím spojené a jejich nejjistějším průvodcem je hvězda, která jim ukazuje směr, kudy mají jít, aby došli do cíle. Pokud se podíváme na jejich putování z lidského hlediska, tak musíme konstatovat, že bylo z jedné strany dosti odvážné a dobrodružné, až docela hazardní. Právě proto si ale můžeme z druhé strany domýšlet touhu, kterou v sobě měli, když chtěli vidět nově narozeného krále. Oni opravdu uvěřili, že ten, který má přijít na svět, je pravým králem, který si zaslouží jejich nejvyšší úctu. Evangelium nám líčí jejich setkání s Božím dítětem velice prostým způsobem: „Vešli tedy do domu, našli dítě s Marií, jeho matkou, a padli a klaněli se mu“ (Mt 2.11). Vezměme si příklad z těchto svatých Mudrců a putujme i my s větší nadějí a důvěrou za našim Pánem, a živme v sobě touhu ho uvidět a poklonit se mu. Kéž P. Maria, stella orientis, která provázela Mudrce, vede i nás, abychom nezabloudili a došli do cíle a mohli prožívat stejnou radost jako zažívali oni, když uviděli Božské dítě.

Požehnané a milostiplné svátky vánoční vám přeje

P. Vil

LEDEN 2018			
1	po	MATKY BOŽÍ PANNY MARIE	slavnost
2	út	sv. Basila Velikého a sv. Řehoře Naziánského	památka
3	st	Nejsvětějšího jména Ježíš	
4	čt	vánoční doba	
5	pá	vánoční doba	první pátek
6	so	ZJEVENÍ PÁNĚ	slavnost
7	ne	KŘTU PÁNĚ	svátek
8	po	I. týden v mezidobí	
9	út	I. týden v mezidobí	
10	st	I. týden v mezidobí	
11	čt	I. týden v mezidobí	
12	pá	I. týden v mezidobí	
13	so	sv. Hilaria	
14	ne	2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
15	po	2. týden v mezidobí	
16	út	2. týden v mezidobí	
17	st	sv. opata Antonína	památka
18	čt	Panny Marie Matky jednoty křesťanů	památka
19	pá	2. týden v mezidobí	
20	so	sv. Fabiána a sv. Šebestiána	
21	ne	3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
22	po	sv. Vincence	
23	út	3. týden v mezidobí	
24	st	sv. Františka Saleského	památka
25	čt	Obrácení sv. apoštola Pavla	svátek
26	pá	sv. Timoteje a sv. Tita	památka
27	so	sv. Anděly Merici	
28	ne	4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
29	po	4. týden v mezidobí	
30	út	4. týden v mezidobí	
31	st	sv. Jana Bosco	památka

výstav Nejsvětější Sv. Oltářní

čtvrtek 4. 1. po mši sv. do 20.00 – Sv. Prokop

úterý 30. 1. v 17.30 v kostele sv. Anny

**mše sv. s požehnáním vody,
křídly a kadidla**

sobota 6. 1. v 8.00 u Sv. Prokopa

slavnost Křtu Páně – závěr doby vánoční

neděle 7. 1. (všechny kostely)

sbírka na splátku farního úvěru

neděle 8. 1. všechny kostely

setkání hledajícíchpondělí 8., 15., 22., 29. 1. v 19.00
farní centrum**povánoční úklid kostelů**

sobota 13. 1. mše sv. v 8.00 – Sv. Prokop

pout' ke sv. Šebestiánu

sobota 20. 1. v 8.00 kostel sv. Rocha

setkání ministrantůneděle 28. 1. v 17.00
farní centrum**pastorační rada farnosti**středa 30. 1. v 19.00
farní centrum

Milí farníci,

posílám srdečný novoroční pozdrav. Za několik dní vstoupíme do nového roku 2018. Chtěl bych Vám všem moc popřát požehnaný celý nový rok. Zvláště však vědomí, že jsme milováni Hospodinem takoví, jací jsme. Právě On nám dává sílu opět vstát a jít dále, možná radostněji než doteď. Chci Vám moc poděkovat za všechnu Vaši přízeň, modlitby a vše, čím mě doprovázíte. Jsem rád, že se během vánočních svátků alespoň s některými uvidím. Také budu se svojí rodinou na Slovensku a ochutnám pořádnou zimu a adrenalin na lyžích ve Velké Fatře.

Na svátek Zjevení Páně už budu v Římě. Ještě nás čekají dva týdny školy a pak se pustíme do studijní sklizně :). Mějte se hezky a přeji jenom to nejlepší.

Flut miroslav

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z encykliky Sv. otce Františka *Lumen fidei*

O světle víry 2013

Světlo víry – tímto výrazem označuje tradice Církve velký dar, jež přinesl Ježíš, který se v Janově evangeliu takto představuje: „Já jsem přišel na svět jako světlo, aby žádný, kdo uvěří ve mne, nezůstal v temnotě.“ Také svatý Pavel se vyjadřuje obdobně: „Bůh, který řekl: »Ať ze tmy zazáří světlo!«, zazářil v našem srdci.“. Křesťané, vědomi si velkolepého horizontu, který jim otevřela víra, nazývali Krista pravým sluncem, které „svými paprsky dává život“. Ježíš praví Martě, která opláková smrt svého bratra Lazara: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Kdo věří, vidí; vidí ve světle, které osvětluje celou cestu, protože k nám přichází od zmrtvýchvstalého Krista, jitřenky, která nezapadá.

A přece, mluvíme-li o světle víry, můžeme zaslechnout námitku mnoha našich současníků. V novověku se myslelo, že toto světlo snad mohlo stačit antickým civilizacím, ale nic už nepřináší nové době, člověku, který dozrál, je hrdý na svůj rozum a touží zkoumat budoucnost novým způsobem. Z tohoto hlediska se víra jevila jako nějaké iluzorní světlo, které člověku bránilo pěstovat smělost vědění. Víra potom byla jakousi iluzí světla, která je pro nás svobodné lidi překážkou na cestě k zítřku.

Je tedy nezbytné znovu objevit povahu světla, jež je vlastní víře, protože, zhasne-li tento jeho plamen, pak všechna ostatní světla ztratí svůj jas. Světlo víry má totiž jedinečnou povahu, neboť dokáže osvětlovat celou lidskou existenci. A protože je to světlo tak mocné, nemůže vycházet z nás samotných, ale musí přicházet z původnějšího zdroje. V posledku musí přicházet od Boha. Víra se rodí v setkání s živým Bohem, který nás volá a zjevuje nám svoji lásku, která nás předchází a na ní můžeme pevně spočinout a stavět život. Přetvoření touto láskou, obdržíme nové oči, zakusíme, že je v ní velký příslib plnosti, a otevře se nám pohled do budoucnosti. Víra, kterou dostáváme od Boha jako nadpřirozený dar, jeví se jako světlo na cestu, světlo, jež orientuje naši cestu v čase. Na jedné straně vystupuje z minulosti, je světlem zakládající paměti Ježíšova života, kterým se zjevila Jeho naprosto spolehlivá láska schopná přemoci smrt. Poněvadž Kristus vstal z mrtvých a táhne nás za smrt, je víra současně světlem, které přichází z budoucnosti a otevírá před námi velké horizonty, vede nás za naše izolované „já“ vstříc šířce společenství. Chápeme tedy, že víra nepřebývá v temnotě, je světlem v našich temnotách. Dante v Božské komedii, poté co svoji víru vyzná před svatým Petrem, popisuje ji jako „jiskru žhavou, která se v plamen sálající nítí a hvězdou ve mně jiskřit neustává.“

Právě o tomto světle víry bych chtěl mluvit, aby rostlo, osvětlovalo přítomnost a stalo se nakonec hvězdou ukazující horizonty naší cesty v době, kdy má člověk toto světlo obzvláště zapotřebí.

Mgr. Patrik Wirkner (45) je historik. Po studiu na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy působil v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, Policii ČR a Archivu bezpečnostních složek. Nyní pracuje na Ústavu pro studium totalitních režimů.

Jaké jsou Vaše vazby k Žižkovu?

Narodil jsem se sice na sousedních Vinohradech, v dnes již neexistující porodnici v Londýnské ulici, ale jsem „Žižkovák rodem“ a s jistými „odskoky“ do Modřan tady celý život i bydlím. V Praze žije naše rodina již nejméně pět generací (z toho 95 let na stejném místě) a kromě pražských máme také kořeny východočeské, moravské a německé.

Jste šéfredaktorem časopisu *Securitas Imperii*. Můžete ho ve stručnosti představit?

Časopis *Securitas Imperii*, původně Sborník k problematice bezpečnostních služeb, začal být vydáván v roce 1994 Úřadem dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Od roku 2009, resp. čísla 15 vychází jako časopis s pololetní periodicitou. Jeho zaměření se nezměnilo a kryje se s činností současného vydavatele, Ústavu pro studium totalitních režimů, tedy mapováním období let 1938–1989, především německé okupace a komunistického režimu v Československu – perzekuce jednotlivců i skupin z politických, sociálních, náboženských nebo rasových důvodů, rezistence proti oběma totalitním režimům (2. a 3. odboj), ale také rozkrývání mechanismů tehdejší moci. Současně se v něm objevují i zajímavé životní osudy lidí z „obou stran barikády“, dokumenty a rozhovory s pamětníky a historiky, kteří se danou problematikou zabývají.

Čemu se v současnosti ve svém bádání věnujete?

Kromě práce „relaxuji“ – pro někoho možná nepochopitelně – opět u historie. Sice nevlastním a asi ani nikdy nebudu vlastnit žádného automoto veterána, ale i tak se zajímám o počátky našeho motorismu (jde o objevování zapomenutých příběhů a lidských osudů), a protože

mám rád sladké, „hrabu se“ také v historii českého cukrovinkářského průmyslu. Konkrétně jde o žvýkačky (v obecném povědomí je, že se k nám dostaly až s americkou armádou a akcí UNRRA po druhé světové válce, ale vyráběly se u nás už za Rakouska-Uherska) a dodnes populární Hašlerky. Jak to tak ale někdy bývá, „kovářova kobyla chodí bosa“ – o dědečkově elektrozávodu a prapatetině sodovkárně v Prostějově jsem toho zatím moc „nevybádal“... Musím to napravit.

Byl jste pokřtěn kardinálem Tomáškem. Najdete ještě fotografie?

Fotografie jsem našel, ale nejsou zrovna nejostřejší... Samotný akt v Arcibiskupském paláci na Hradčanském náměstí si samozřejmě nepamatuji, ani jsem se o něj nijak nepřičinil – šlo o rozhodnutí mých rodičů (v roce 1972 jistě ne zcela běžné – maminka vzpomíná, jak se báli, aby je tam někdo „nesebral“ nebo si je někam „nezapsal“ – což se týkalo i výběru jména podle irského patrona svatého Patrika) a částečně i o náhodu. Sousedka, paní Jandová, se s panem kardinálem, tehdy ještě „jen“ biskupem, Františkem Tomáškem osobně znala, „slovo dalo slovo“ a bylo to.

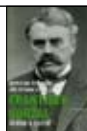
Co byste čtenářům Prokopských listů popřál v roce 2018?

Především jim přeji zdraví, optimismus, jasnou mysl a pevnou víru v budoucnost.

Jakou knihu nám doporučíte?

Z poslední doby stojí – z mého pohledu – za přečtení sborník věnovaný osudům agrárního politika Františka Udržala. **-im-**

Rokoský, J., Urban J.: František Udržal. Sedlák a politik, poslanec Zemského sněmu, rakouské Říšské rady, dlouholetého prvorepublikového ministra národní obrany a předsedy vlády v nelehkých časech světové hospodářské krize (1929–1932).

Veliké poděkování

Na počátku nového roku bych velice rád poděkoval několika farnicím, které po mnoho let nezištně pomáhaly ve farnosti zajišťovat různé služby, které jsou součástí farního života. Nejdříve bych rád ještě dodatečně poděkoval pí. Olině Lojdové, která se starala dlouhá léta o květiny v kostele sv. Anny. Od června ji v této službě vystřídal Romana Plochová. Dále bych chtěl poděkovat též za péči o květiny ale v kostele sv. Prokopa pí. Janě Semufové, která též konala svoji službu mnoho let. Zatím ji dočasně nahradí pí. Anna Velková, ale protože již koná službu kostelnice u sv. Rocha, budu se snažit najít někoho dalšího. Mohli jsme obdivovat krásnou výzdobu v kostelích, která dokazuje naši lásku k Ježíši Kristu, který je zde přítomen a potvrzuje též i naši úctu k Němu. Shánění, výběr a aranžování květin, které stojí hodiny času v podstatě nikdo nevidí. Jako farníci již jen obdivujeme krásné kytice, které zdůrazňují a doladují výzdobu k větší cti a slávě Boží. Jsem si vědom, co vše se za takovou jednou květinou skrývá, a proto chci za všechnu tuto péči poděkovat.

S poděkováním se též obracím na pí. Václavu Hilbertovou, která měla několik let na starost vedení naší farní charity. Pomáhat bližním je projevem a důsledkem víry a lásky k našemu Pánu. Jako křesťané nepomáháme ze soucitu, ale protože v druhém chceme vidět Ježíše Krista, který žádá o projev našeho milosrdenství, a tedy o naši lásku. Jsou to hodiny a hodiny, které je třeba obětovat, aby se mohla pomoc dostat až ke konkrétním lidem, kteří ji potřebují.

Proto děkuji i pí. Hilbertové za tuto její obětavou službu. Od ledna 2018 ji v této funkci nahradí pí. Anna Velková spolu s pí. Jitkou Vančurovou. Chtěl bych opravdu z celého srdce poděkovat všem ženám, které se po několik let staraly o květiny i o charitu. Protože jako farář vedu farní společenství, vím, co všechno tyto zdánlivě neviditelné služby stojí času, síly a obětí, které mnohdy nejsou vůbec doceněny. Zároveň bych chtěl poděkovat i těm ženám, které „převzaly štafetu“ v těchto službách a děkuji za jejich ochotu pomáhat tímto způsobem farnímu společenství. Doufám, že i všechny další služby nebudou stát jenom na ženách, které ale jak víme, doprovázely P. Ježíše a staraly se o něho. Zvláště bych i tímto způsobem chtěl znovu apelovat na všechny a zvláště muže a požádat o pomoc při úklidu kostelů, což je služba, kde máme jako farní společenství největší rezervy.

Ať Vám Pán odplatí svou milostí všechnu Vaši pomoc a oběti, které jste pro naši farnost přinesly.

Ze srdce děkuje **P. Vít**

Strom splněných přání

Dne 25. 11. 2017 proběhl v Atriu benefiční koncert „Pomáhejte s námi“, na kterém vystoupili sólisté státní opery Praha Jana a Václav Siberovi. Po koncertě si mohli posluchači vybrat přání konkrétního

člověka a to mu splnit. Letos akce pomohla maminkám a dětem z Domova sv. Vincenta de Paul v Dolním Podluží, stařečkům a stařenkám z charitního domu ve Staré Boleslavi a velmi chudým a početným rodinám a lidem žijícím ve velmi primitivních podmínkách.

Koncert byl nádherný, velké díky všem, kteří se zapojili a pomohli tak splnit přání všem potřebným.

Kateřina Hilbertová

Milí přátelé a příznivci Farní charity Žižkov

Ráda bych vám poděkovala za vaši pomoc, kterou jste naší farní charitě (a mně) po celou dobu 5 a půl roku, kdy jsem ji vedla, poskytovali. Podařily se nám dobré a užitečné věci a akce, které pomohly mnoha lidem v nouzi, hodně lidí potěšily nebo jim pomohly vylepšit jejich těžkou životní situaci nebo je jen vytrhly ze samoty a opuštěnosti.

Vaše mnohdy velkorysé finanční dary nám umožnily poskytnout potravinovou pomoc, přispět na oblečení nebo zařízení domácnosti především naší irácké rodině křesťanských uprchlíků, ale i dalších lidí v nouzi.

Věřím, že Farní charitě Žižkov zachováte přízeň a ochotně vyslyšíte prosby o pomoc nových ře-
ditelek Ing. Aničky Velkové a Ing. Jitky Vančurové, které se farní charity Žižkov ujaly. Budou ji potřebovat, vždyť bez vás – ochotných dobrovolníků se charita dělat nedá.

Všem Pán Bůh zaplať.

Václava Hilbertová

Hledáme dobrovolníky pro tříkrálovou sbírku

Začátkem nového kalendářního roku (od 1. 1. do 14. 1. 2018) se uskuteční již 18. ročník Tříkrálové sbírky. Pojdme společně s Kašparem, Melicharem a Baltazarem zvěstovat lidem dnešní doby, že právě narozený Spasitel, je jediný a pravý Král, zrozený pro každého z nás.

Těšíme se na všechny pomocníky (děti i dospělé), kteří jsou ochotni se koledování zúčastnit. Přihlásit se můžete na e-mailu: vancurovi@centrum.cz nebo na tel. č. 605 516 542. Lze vytvořit vlastní skupinku, nebo se k někomu přidat, děti rádi doprovodíme.

Také prosíme o modlitby za to, aby naše tříkrálová mise splnila svůj účel. Aby co nejvíce lidí z našeho okolí otevřelo své oči a svá srdce pro všechny potřebné, kterým je tato sbírka určena.

Těšíme se na Vás.

Za Farní charitu Anna Velková a Jitka Vančurová

„Láska Kristova nás žene.“

Sv. Vincenc Pallotti

Svatý, jímž se budeme v dnešním příspěvku zabývat, žil sice už v 19. století, ale jeho život, myšlenky a dílo mají dosah až do dnešních dní. Dalo by se říci, že byl průkopníkem moderní pastorace.

Vincenc se narodil roku 1795 v Římě a od dětství byl známý svojí neobvyklou štědrostí, jednou dokonce bez vědomí svých rodičů věnoval chudému svoji vlastní postel. K víře a lásce k bližním ho vedli především jeho rodiče. Vincenc byl velmi pilným studentem, i když mu učení nešlo samo od sebe. Získal i doktorát teologie.

V roce 1818 byl vysvěcen na kněze. Náplní jeho života bylo především sloužit druhým, žít v blízkosti Boha, svatých a Panny Marie.

Roku 1835 založil Společnost katolického apoštolátu, která sdružuje kněze a muže-laiky (bratry). Náplní tohoto společenství je služba druhým ve všech oblastech jejich života. Pallotini proto fungují jako správci farností, poutních míst, zakládají své školy, hospice, nemocnice. Starají se o mládež, staré lidi, osamělé matky a další potřebné. Působí na misiích a vydávají i knihy a časopisy.

Krátce po začátku roku 1850 onemocněl zápallem plic a krátce na to zemřel.

Život Vincence Pallottiho nás může v mnohém oslovit i v dnešní moderní době. Pallotini, jeho následovníci, o něm říkají, o něm říkají, že byl mistrem ve všech oblastech duchovního života. Jeho postoj byl vždy hodně opravdový a radikální. Sám vedl hodně intenzivní život s Bohem. Modlitbu považoval za nejdůležitější v životě křesťana, té měla být dávana vždy přednost. Svým svěřencům vždy říkal, že pokud mají mít dobrý vztah s Bohem, musí Boha nejprve dobře znát. Pallotti žil v době, kdy nebyla propagována četba Písma samotnými laiky, on však hodně k četbě vybízel. Písmo pro něj bylo jako duchovní pokrm, denně četl kapitolu z Bible a učil to i všechny, které doprovázel. Velmi ostře bojoval proti hříchu ve svém životě – raději trpět a strádat než spáchat nějaký byt' jen lehký hřích. Obviňoval se za každé své selhání, protože jím rozšířil působení Satana na zemi a nikoliv Boží království.

Kladl důraz na konání exercicií, vyzýval účastníky exercicií, aby se za průběh modlili a prosili o modlitbu i ostatní, aby celé duchovní cvičení proběhlo tak, jak chce Bůh. Za velmi důležité považoval mlčení, nejen během exercicií, ale i v běžném životě. Říkal, že opravdu se přiblížit Bohu se můžeme právě skrze mlčení.

Velmi si vážil každého dne, který dostal od Pána. Každou minutu svého života žil tak, jako by byla jeho poslední. Děkoval Bohu za každou chvíli, ve které směl konat dobro a rozšiřovat Boží království na zemi.

Sv. Vincenc krom vztahu k Boží Trojici měl velmi intenzivní vztah k Panně Marii, ctil ji a nechával se jí vést ke Kristu a ke svatosti.

„Nikdy si nemysli, že nedokážeš vykonat to, co v církvi dokázali udělat velicí svatí, protože s pomocí Boží milosti můžeš udělat ještě větší věci, navíc toho můžeš vykonat víc než oni všichni dohromady.“

Sv. Vincenc Pallotti

Vincenc Pallotti (1795–1850)

Svatořečen r. 1963

Připomínka 22. ledna

*Zdroj: catholica.cz, pallotini.cz, Dr. Roman Forycki SAC:
V. Pallotti, mistr spirituality (ke stažení na www.pallotini.cz)*

Symbolika obrazu – poselství pro Indiány

Staří Aztékové psali své knihy obrázkovým písmem, a tak se dobře vyznali v symbolech. A tento zázračný obraz jim tak vlastně po jejich způsobu zprostředkoval symbolickou řeč, která jim byla tak dobře srozumitelná, celé evangelium. Ani čárka na obraze není zbytečná. Panna Maria na obraze svou postavou především zakrývá zářící slunce, jak tomu nasvědčují paprsky kolem ní. Slunce ale bylo symbolem hlavního aztéckého boha Huitzilopochtliho – je tedy konec jeho éry, Panna Maria ho zastínila, je mocnější než on. A stojí na měsíci, na symbolu dalšího aztéckého boha Quetzalcoatl, kterým byl opeřený had. Coatloxopeuh, Quatlaxupe, Guadalupe, rozšlápla jsem hada. S našimi bohy je konec. A ten. zdánlivý andílek dole, který Pannu Marii podpírá, to je Juan Diego v dětské podobě a za ním rozepjatá orlí křídla jsou jeho symbolem. Jeho indiánské jméno Cuauhtlatoatzin totiž znamená „orel, který promluvil“. Rozpuštěné vlasy Panny Marie značí, že není provdána. Pás Panny Marie je indiánským symbolem jejího těhotenství. Na obraze je asi ve třetím měsíci a v důsledku toho se jí pás na šatech posunul nahoru, na což jako první upozornili právě Indiáni. Malý křížek na broži na jejím krku upozorňuje na to, že víra Španělů je i její vírou. „To ano, ale zjevila se nám, Indiánům, a promlouvá tady k nám. Je to naše Morenita! Musíme tedy přijmout také její víru.“ Panna Maria stojí na obláčku, znamená to tedy, že není z tohoto světa. Ale sepnaté ruce zároveň říkají: „Já nejsem Bůh, i já se modlím. Někdo je výše než já a já se před ním skláním. Jsem jen ustavičná Matka pravého Boha.“ V místě lůna Panny Marie je na šatech zobrazen čtyřlístý jasmínový květ, indiánský symbol slunce, který říká, pozor, v mém lůně je pravý Bůh! Na originále je navíc vidět pod lupou uprostřed tohoto květu hlavu kojence, pravé oko zavřené a levé se právě otevřelo. Je to stejný jasmínový květ, který nacházíme uprostřed kalendářního kamene Aztéků. Kámen je tam orámován dvěma hady. Ale tytéž hady viděli Aztékové i na modrém plášti Panny Marie. Jejich symbolem je vlevo souhvězdí Velkého vozu a vpravo Jižního kříže, tedy obě poloviny oblohy, které jsou znázorněny hvězdami na

plášti. Nedosti na tom. Modrý závoj Panny Marie, který je sám o sobě již svou barvou indiánským královským symbolem, v sobě skrývá, další tajemství. Dne 22. prosince 1981 v observatoři Laplace v Mexiku provedli Don Mario Rojas Sánchez a Dr. Juan Homéru Hernández Illescas, doktor medicíny a amatérský astronom, astronomické studium obrazu a analyzovali uspořádání hvězd, které jsou na plášti Panny Marie. Překvapivě objevili, že hvězdy úžasně přesně ukazují polohu různých souhvězdí nad Mexikem. Ještě pozoruhodnější je, že „hvězdná mapa“ na plášti je zrcadlově převrácená a poskytuje pohled na

souhvězdí tak, jak jsou viděna směrem z vesmíru k Zemi. Poloha souhvězdí je taková, jakou měla na obloze nad Mexikem v den, kdy zjevení nastalo – v sobotu 12. prosince 1531 v 10.25. Na plášti Panny Marie je celkem 46 hvězd: 22 na její pravé straně a 24 na její levé straně. Těchto 46 hvězd jsou ty nejjasnější, které jsou identifikovány na obzoru údolí Mexika. Hlavní souhvězdí severní oblohy jsou na pravé straně pláště. Nalevo jsou jižní souhvězdí, která mohou být viděla z Tepeyacu v zimě za svítání. Východ je situovaný v horní části a západ ve spodní části. Plášť je otevřený a uprostřed se nacházejí další skupiny hvězd, které proto nejsou na obraze vidět, ale jsou přítomny na obloze. Severní koruna se nachází nad hlavou Panny Marie; Panna je na její hrudi v oblasti jejích rukou. Lev je na jejím lůně přesně hlavní hvězdou Regulus (Alfa Leo – královská hvězda). Blíženci jsou v oblasti kolen a Orion se nachází v oblasti anděla dole. Tato zjištění byla v následujícím roce potvrzena v New Jersey v USA počítačovou simulací.

Vědecký výzkum obrazu a tilmy

Dnes žijeme v době techniky a naše generace již nemá tolik smyslu pro tajuplné středověké události a legendy. Je to ale paradoxně právě technika, která po dlouhých letech od zjevení, nečekaně jeho pravost začala přibližně potvrzovat. Je zde především sám plášť, indiánská, tilma, která se vymyká všemu vědeckému zkoumání. Osobně se domnívám, že všechny zázračné vlastnosti obrazu na tilmě nebyly ani dosud ještě objeveny, protože čím víc se zkoumá, tím víc nových poznatků a záhad se stále vynořuje. A pravděpodobně některé ještě čekají na to, až naše technologie dosáhne takové vyspělosti, že bude schopná je objevit. Některé výzkumy se týkaly a týkají přímo tilmy, jiné pak obrazu na ní. Protože je ale obtížné oba výzkumy od sebe oddělit, neboť obraz je přece na tilmě, podávám je zde pohromadě. Pro první výzkum samotné tilmy byla svolána již v roce 1666 církevní vyšetřovací komise. Výsledky zkoumání chtěl arcibiskup poslat do Říma, aby tím vyprosil i speciální mši ke vzpomínce na zjevení. Komise pracovala velmi důkladně a nejprve se vypořádala s tím, zda se události na Tepeyacu skutečně staly. Byli vyslechnuti svědci, kteří vše slyšeli z úst lidí, již ještě znali oba Indiány. Poté bylo provedeno

zkoumání zachovaných dokumentů. Jako třetí bod přišli ke slovu nejslavnější umělci. Po sto letech existence obrazu se již počalo rýsovat, že je zde cosi podivného, co si lidé ještě doposud ani pořádně neuvědomili. Tilma je utkána z hrubých vláken jednoho druhu agáve zvaného maguey; pro naši představu – tato látka se používá i na výrobu pytlů na brambory. Plášť z ní nosí Indiáni dodnes. Agáve je všude dost a látka je praktická a levná. Komise se zabývala zejména tím, jak je možné, že tento plášť vlastně ještě existuje. Vždyť pochází z 16. století, existuje již déle než sto let a je obecně známo, že agávové vlákna se nejspíše během 20 let rozpadají, v podnebí plném výkyvů kolem Ciudad de México ještě mnohem dříve. A tilma, která je na rubu hrubá, je tam, kde se na líci nachází obraz, jemná jako hedvábí. Je také jednostranně průhledná. Na rubu je proti světlu vidět celý obraz, ale na líci není vidět velká oválná zelená skvrna, která je na rubu. „Sám Bůh ví, proč to tak sám učinil,“ řekl za ostatní jeden z umělců. „Toto nemohl vytvořit žádný lidský umělec.“ Barvy byly svěží, jako by byly naneseny včera. A sama látka nejevila známky tlení. Jako poslední přišli ke slovu přírodovědci. Soustředili se zejména na dobrý stav látky a zachovalost a svěžest barev po 125 letech vystavování v těch nejhorších podmínkách. Prohlásili, že tento obraz by podle současných poznatků musel být už dávno zničený. Posudek byl pak poslán do Říma. K objasnění dobrého stavu látky z agáve byly pak provedeny první pokusy, kdy byla obdobná agávoová látka pomalována a umístěna ve stejném prostředí jako tato tilma. V průběhu let pak vědci sledovali její stav. Po deseti letech se již většina materiálu rozložila! A to si uvědomme, že tilma se skládá ze dvou částí sešitých k sobě tenkou bavlněnou nití, která tak nese její váhu a probíhá obličejem Panny Marie. I tato nit by se musela již dávno působením počasí rozpadnout. V roce 1647 byl obraz umístěn do zlatého rámu, který k tomuto účelu darovala španělská královna Isabela, manželka krále Filipa IV. Bohužel se až na místě zjistilo, že je rám o něco menší a obraz se do něj nevejde. Proto bylo rozhodnuto vrchní proužek z obrazu odříznout. Kde se tento proužek vlastně nachází, není dodnes zřejmé.

180. INOCENC IV.

(1243 – † 1254)

Inocenc IV. vzhledem ke svým studiím práva v Parmě a Bologni patřil k nejvýznamnějším církevním právníkům své doby.

Předchůdcem Inocence IV. byl Celestýn IV., který vládl pouhých 18 dní. Počínání Inocence IV. tedy spíše navazuje na pontifikát Řehoře IX. Ten měl s německým císařem Fridrichem II. vážné spory, jež pramenily ze zápasu o nezávislost církve a neochoty císaře podvolit se papežské moci. Po úmrtí Řehoře IX. Fridrich vkládal velké naděje do kardinála de Fieschi, který byl 25. června 1243 zvolen papežem jako Inocenc IV. Jeho očekávání se však nenaplnilo, Inocenc IV. nehodlal slevit na svých požadavcích vůči císaři. Následujícího roku pak svolal do Lyonu koncil, známý jako 1. lyonský koncil, který měl císaře sesadit. Císař dostal možnost se hájit, ale když nestihl do 17. července 1245 předstoupit před koncil a obhájit své jednání, nechal papež koncilem vyhlásit konstituce, které sesazovaly císaře. Tento koncil také nařídil novou křížovou výpravu (sedmou) proti Saracénům a Mongolům. Mezi další důležitá rozhodnutí patřily odvody dvacetiny z každého obročí po tři roky na podporu Svaté země a odvody

Vlastní jméno nebo rod:	Sinibald di Fieschi
Původ:	Itálie
Datum narození:	asi 1195
Místo narození:	Janov, Itálie
Datum zvolení:	25. 6. 1243
Datum úmrtí:	7. 12. 1254
Místo úmrtí:	Neapol, Itálie
Místo pohřbu:	Neapol
Pontifikát:	11 roků + 4 měs. + 13 dní

poloviny příjmu obročí, jejichž tituláři v nich nesídlili alespoň šest měsíců v roce, ve prospěch Latinského císařství.

Po vyřízení hlavního sporu s císařem se papež soustředil na potírání rozličných heretických skupin. Na jeho podporu vydal 15. května 1252 bulu *Ad extirpanda*, která stanovila některé normy pro inkvizici. Poprvé se zde zmiňuje tortura jako způsob výslechu, prostředek, který byl v následujících staletích běžně využíván a zneužíván při výslechu obžalovaných heretiků. Zároveň však papež stanovil poměrně přísná kritéria pro vynášení konfiskačních, doživotních a hrdelních rozsudků, které inkviziční tribunál nesměl vynést bez souhlasu místního biskupa.

Zároveň ale Inocenc IV. vydal roku 1247 bulu, která zakazovala křesťanům provozovat akty zvláště vůči Židům, jakkoli je fyzicky napadat, připravovat o jmění, vyrušovat o sobotních bohoslužbách, znesvěcovat jejich pohřebiště atp.

zdroj: Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipedie

Při pátrání po čtvrté rotundě, stojící dodnes na území hlavního města, musíme opustit historické jádro Prahy, resp. původní pražské souměstí, a vydat se poměrně daleko.

Rotunda sv. Maří Magdalény

stojí v Přední Kopanině, tedy na samém severozápadním okraji dnešní Prahy a v blízkosti letiště Václava Havla.

Rotunda byla postavena zřejmě někdy v první půli 12. století, nebo ještě dříve, první zmínka o Kopanině je však až z roku 1285. Tehdy prodávaly benediktinky z kláštera u sv. Jiří vinici pod Petřínem cisterciáckému klášteru v Plasích a jedním ze svědků této transakce byl jistý Budislav z Kopaniny („Budislaus de Copani“). V blízkosti kostela, zřejmě jižním či jihovýchodním směrem od ní, se ve středověku nacházelo panské sídlo – tvrz, kterou se však dosud nepodařilo přesně lokalizovat. V roce 1566 si v Kopanině zakoupili pozemky od svatovítské kapituly jezuité, tedy poměrně nový a celosvětově velice úspěšný řád, který v Čechách (v Praze) působil od roku 1555. Pražští jezuité pak v roce 1572 dostali od císaře Maximiliána v Kopanině dvůr, který se částečně dochoval dodnes. Vesnice byla velmi zpustošena v době třicetileté války, v následujícím období došlo k její postupné obnově. Došlo k vystavění kaple sv. Marty a sv.

Ludmily v blízkosti rotundy a ve spojení s budovami jezuitského dvora. V roce 1773 byl ovšem jezuitský řád zrušen. Kostel pak přestal být farním, stal se filiálním ke kostelu v nedalekých Tuchověčích. Stav rotundy, asi po nějaký čas již neudržovaný, se po odchodu jezuitů razantně zhoršoval, až v roce 1779 došlo ke zřícení klenby v její lodi. Tato havárie se stala starobylé svatyni málem osudnou. S výjimkou věže zůstával kostel po dlouhou dobu zříceni-

nou. Teprve v roce 1818 z něj byly vyklizeny sutiny. Ještě řadu dalších let hrozilo ručně zboření, až v 50. letech (1852–58) došlo k obnově kostela již v duchu nastupujícího historismu a rostoucího poznání významu románských památek. O zachranu rotundy se rozhodným způsobem (finančním příspěvkem) zasloužil bývalý císař a poslední korunovaný český král Ferdinand V., řečený Dobrotivý. Ten po své vynucené abdikaci v roce 1848 (ve prospěch tehdy osmnáctiletého synovce Františka Josefa I.) žil v Praze a je známo, že mezi pražany byl velmi oblíben. Projektantem obnovy byl Karel Wiesenfeld, profesor pražské techniky, pro něhož se stala tato stavební akce jedinou realizací.

Dispozice rotundy se skládá jako obvykle z válcové lodi, východní apsidy a v tomto případě navíc vysoké věže na půdorysu čtverce. Věž podle všeho vznikla zároveň s rotundou. Co se týče přístavku na jižní straně, jeho stáří dosud neznáme. Jak původní částí, tak pozdější úpravy a obnovy byly vyzděny z místní bílé kopaninské opuky. Prvky

ostění původních oken byly tvořeny ze železitého pískovce.

Interiérové vybavení kostela pochází z druhé poloviny 19. století, centrální reliéf s ukřižováním je zřejmě starší. Jedinou dochovanou součástí středověké výbavy kostela představuje cenná kamenná středověká křtitelnice pocházející snad z období rané gotiky, tedy ze 13. století. Po obvodu je zdobena jakousi iluzivní arkádou – kružbou s dosud patrnými písmeny M A R X. Význam nápisu je interpretován jako MARIA – KRISTUS.

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2017–2018 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (M. Provinská), místnost A
- 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (M. Provinská), místnost A
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – čtvrtek 15.30 (P. Vít Uher), místnost A
- 5.–7. ročník ZŠ – středa 16.30 (Jakub Kroneisl), místnost B
- 8.–9. ročník ZŠ + středoškoláci – středa 16.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A

Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: www.farnost-zizkov@efara.cz

Milada-Provinska@seznam.cz;

barbara.katerina@gamil.com

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající každé pondělí 19.00–20.15

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růžencem společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

každý první čtvrtek v měsíci u Sv. Prokopa po mši sv. do 20.00 a poslední úterý v měsíci u sv. Anny od 17:30 do 18:00

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pociťujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy neustále vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nejvyšší Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Seniři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektořka formou tréninkových eviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá druhá sobota 8.00–11.00

Každou druhou sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava každou středu od 19.00, která může vyústit v přijetí svátosti křtu o Velikonocích 2018.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby Vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale mnohem víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uhrem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě potřeby se obraťte kdykoliv na P. Víta Uhra (731 625 910), který vám udělí pomazání nemocných ať již při návštěvě doma nebo v nemocnici..

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nevhodnější termín v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Zájemci ať se přihlásí u P. Víta Uhra, tel. 731 625 910.

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00⁴⁾			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁵⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾s latinským ordináři, 4krát ročně v tridentském ritu v kostele sv. Rocha

²⁾každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mši eucharistická adorace

³⁾v červenci a srpnu mše sv. nejsou, v době adventní zpíváme roráty

⁴⁾každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. eucharistická adorace do 20.00

⁵⁾vždy druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	administrátor Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30	administrátor Vít Uher

Kontakty:

administrátor farnosti: P.Vít Uher

mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. 12. 2017	
výše dluhu (úvěr)	3 636 265,90 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (prosinec 2017):	12 545 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat